

Folketingets Miljø- og Fødevarerudvalg
Christiansborg
1240 København K

Den 6. december 2018

Miljø- og fødevarerministerens besvarelse af spørgsmål nr. 177 (MOF alm. del) stillet 17. november efter ønske fra Hans Christian Schmidt (V).

Spørgsmål nr. 177

"Vil ministeren redegøre for status i sagen om kystsikring ud for Dybesø i Rørvig og samtidig besvare følgende spørgsmål om, hvilke rettigheder en kommune har i henhold til den nye Kystbeskyttelseslov?

- Der gives i 1989 en tilladelse til at etablere et kystsikringsprojekt, der blandt andet indeholder en ralfodring. Tilladelsen foreskriver, at denne ralfodring skal vedligeholdes "efter behov". I hvilket omfang kan kommunen nu tvinge en række beboere til at betale for en "vedligeholdelse efter behov"? Hvem definerer behovet? Kommunen? De forreste ejendomme, der skal beskyttes? Et rådgivende ingeniørfirma?
- Det oprindelige projekt blev betalt ved en fordeling mellem det nu nedlagte Amt, kommunen, Naturstyrelsen og en række ejendomme i 1., 2. og 3. række. I hvilket omfang har kommunen nu ret til egenhændigt at diktere en anden og stærkt reduceret partsliste, der kun indeholder 8 ejendomme i 1. række? En mere logisk og naturlig fordeling ville være at anvende samme partsliste, som var gældende for det oprindelige projekt. Specielt når der trods et færdigt oplæg fra Amtet og flere henvendelser til kommunen aldrig er oprettet et vedligeholdelseslag."

Svar

Jeg har forelagt spørgsmålet for Kystdirektoratet, som oplyser følgende:

"Myndighedsopgaven i kystbeskyttelsessager overgik d. 1. september 2018 fra staten til kommunerne som følge af en ændring af kystbeskyttelsesloven. Lovændringen medfører, at hele beslutningskompetencen ved kommunale fællesprojekter nu er samlet hos kommunen, frem for den tidligere delte myndighed med Kystdirektoratet. Dermed er det nu kommunerne, der skal give tilladelse til kystbeskyttelsesforanstaltningen, jf. § 3 i den nu gældende kystbeskyttelseslov. Kommunen er som hidtil procesmyndighed i kommunale fællesprojekter om kystbeskyttelse, og lovændringen ændrer heller ikke ved det forhold, at kommunalbestyrelsen kan beslutte, at der på en strækning skal udføres kystbeskyttelse.

Kommunen har som hidtil kompetence til at fastsætte en bidragsfordeling for et kommunalt fællesprojekt om kystbeskyttelse. Udgangspunktet i kystbeskyttelsesloven er, at det er de ejere af fast ejendom, der opnår en beskyttelse eller anden fordel af kystbeskyttelsen, der skal finansiere projektet. Det er op til den enkelte kommune at afgøre, hvem der opnår beskyttelse eller anden fordel af et konkret projekt, samt hvilke parametre, der skal lægges vægt på i den konkrete bidragsfordeling.

Når en eksisterende bidragsfordeling skal revideres, og antallet af parter ændres, skal kommunen følge processen for et kommunalt fællesprojekt om kystbeskyttelse, som beskrevet i kapitel 1a og kapitel 2 i kystbeskyttelsesloven. Det vil sige, at eventuelt berørte grundejere kan give en udtalelse til

bidragsfordelingen, og at der skal foretages en fire ugers offentlig høring af ændringen, inden kommunen kan træffe den endelige afgørelse. Dermed har potentielt nye berørte ejere af fast ejendom mulighed for at blive inddraget tidligt i processen. Kommunens afgørelse kan påklages i sin helhed. I den konkrete sag og generelt giver Kystdirektoratet som udgangspunkt ikke en udtalelse til bidragsfordelingen, men alene til valg af kystbeskyttelsesmetode og linjeføring ved etablering og ændring af kystbeskyttelsesforanstaltninger, jf. kystbeskyttelseslovens § 2, stk. 2.

Byrådet i Odsherred Kommune traf den 25. juni 2018 beslutning om at fremme et kommunalt fællesprojekt om kystbeskyttelse ved Dybesø i Rørvig efter den daværende kystbeskyttelseslov, herunder bidragsfordelingen. Som følge af den seneste ændring af kystbeskyttelsesloven, er det Odsherred Kommune, der skal give tilladelse til kystbeskyttelsesforanstaltningen. Kommunens afgørelse om projektet, herunder partsfordelingen kan påklages til Miljø- og Fødevarerklagenævnet”.

Jakob Ellemann-Jensen

/

Merete Løvschall